

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: PÅSKE - FULLBRAKT FORSONING

✠ JESU FEMTE ORD PÅ KORSET

✠ SLUKKER SORGEN TIL EVIG TID!

✠ GRÅT OVER DERE SELV

«Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.»

Rom 5:8

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Adobe Stock (s. 1, 10, 19, 23), Pixabay
(s. 2, 9, 12, 17, 32), Jan van't Hoff (s. 4, 15),
Ingar Gangås (s. 25-27), Sara Heian (s. 29)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 59

Norsk Luhersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

www.nll.no

INNHold påske

Leder: Påske for Herren Finn Widar Knutzen	3
Jesu femte ord på korset Hans Erik Nissen	4
Stedfortredende straffelidelse under Guds vrede Finn-Widar Knutzen	6
Jesu, hans Sønn's blod renser oss fra all synd	9
Slukker sorgen til evig tid! Dag Rune Lid	10
Dommen ble tatt bort Sigbjørn Agnalt	12
Det glade budskap Carl Olof Rosenius	14
Min Frelser og Forsoner	
I Kristus Jesus - verdensforsoning, men ikke verdensrettferdiggjørelse Olav Valen-Sendstad	18
Hva betyr Jesu oppstandelse? Arne Helge Teigen	23
Nytt fra Sør-Amerika Ingar Gangås	25
Josva 2 Martin Fjære	28
Møtekalender	31
Gråt over dere selv Lars Eritsland	32

PÅSKE FOR HERREN

Vi leser om «den første påske» i andre Mosebok. Israelsfolket skulle ut av Egypt, men Farao forherdet seg og ville ikke la dem fare. Tvert imot la han større byrder på folket og befalte slavefogdene og arbeidsformennene å øke arbeidsmengden.

Gud sendte mange plager inn over Egypt, men Farao stod på sitt. Først ved den tiende plagen, ble de befridd. Først da kom Israelsfolket fri fra sitt fangenskap som hadde vart i over fire hundre år.

I den tiende plagen var lammets blod det sentrale. Det var et lyteløst lam som måtte dø – et lam for hvert hus. Bare lammets blod kunne fri den førstefødte i hvert hus fra døden, og dypest sett var det bare lammets blod som kunne fri fra Egyptens trelldom.

Påske betyr forbigang. Der lammets blod var strøket på dørstolpene og det øverste dørtreet gikk Herren forbi, og der, bare der, rammet ikke noe dødelig slag. Herren sa:

«For samme natt vil jeg gå gjennom hele landet Egypt og slå i hjel alt førstefødt i landet Egypt, både folk og fe. Og over alle guder i Egypt vil jeg holde dom. Blodet på de husene hvor dere er, skal være til et tegn for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt.»

(2 Mos 12:12-13)

Andre Mosebok 12 maler levende for oss hendelsene omkring påskelammet og Guds forordninger i den forbindelsen. Det nye testamentet sier oss at påskelammet i Egypt, og alle senere påskelam i den gamle pakt, er bilder på det ene, store og endelige påskelammet: Jesus Kristus. For vårt påskelam er slaktet, Kristus (1 Kor 5:8). Vi kan lese enkelt-hetene i 2 Mos 12 i lys av Jesus og budskapet

om ham. Her er mye trøst, visdom og rettledning å hente!

Redningen fra døden og utgangen fra trellehuset lå i deres forhold til påskelammet. På samme måten er det i dag. Det er vårt forhold til Jesus Kristus som avgjør spørsmålet om liv og død, og hvor vi skal tilbringe evigheten.

La oss bruke påskehøytiden til å bli stille for påskelammet! Guds egen Sønn måtte dø - han måtte inn under syndens lønn og straff. Det var en stedfortredende straffelidelse under Guds vrede, ellers kunne ikke et eneste menneske bli frelst. Nå er det håp og redningsmulighet for enhver: Han døde for alle, forsoningen er fullbyrdet! Den som eier Jesus i troen, eier alt hans. Men den som er utenfor troen, får ingen glede eller nytte av alt det Jesus har gjort og lidt! «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.» (1 Joh 5:12)

Bruk anledningen til å lese i bladet om ulike sider ved påskens budskap. Og forsøm ikke Herrens ord og plassen din i de troendes forsamling – heller ikke i påskehøytiden - der Herrens ord forkynnes i sannhet. Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord (Rom 10:17).

Luther skriver så fint i sin mektige påskesalme:

*Her er det rette påskelam,
som Gud i nåde sender,
Guds kjærlighet har ofret ham,
og troen glad ham kjenner.
Med blodet strøket på vår dør,
- den morderengel ikke tør
der komme innenfor.
Halleluja!*

Velsignet påskehøytid!

JESU FEMTE ORD PÅ KORSET

Av Hans Erik Nissen

«Etter dette, da Jesus visste at nå var alt fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sier han: Jeg tørster!»

(Joh 19:28)

JEG TØRSTER (1)

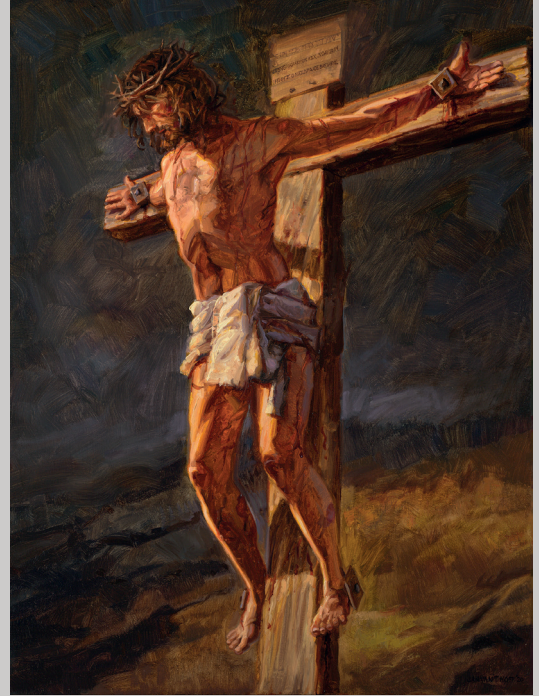
Der Gud ikke er, er tørsten så stor at selv en dråpe vann fra en fingertupp ville vært svalende (Luk 16:24). Det erfarte Jesus på korset.

Av alle her på jord er han den eneste som fullt og helt har kjent denne tørsten. Jesus erfarte til bunns hva det vil si å være forlatt av Gud. I sin lignelse om den rike mannen og Lasarus skildrer Jesus denne tørsten. Da han hang på korset, opplevde han den selv.

I gudsforlatthetens mørke tørster den forlatte etter Gud, men han er ikke der. Den forlatte lengter etter den Gud som er lys og skaper lys, men opplever bare et håpløst mørke. Der Gud ikke er, råder døden. Der, i det ytterste mørke, blir sang til fortvilelse.

Dette vredesbegeret skulle du og jeg ha drukket, men Gud ga det til sin Sønn. Jesus ba om at det måtte gå ham forbi, men han bøyde seg under Guds vilje (Luk 22:42). Og Gud ville at han skulle tømme det i ditt sted. Da gjorde Jesus det. Han sa ja til den uutholdelige tørsten.

Nå gir Gud deg et annet beger enn det som Jesus tømte. Det er velsignelsens beger. Det er Guds vilje at du skal gjøre det til ditt. Gjør da som Jesus! Ta imot Guds beger. Det er fylt av den nåde og fred som Jesus vant til deg da han utgjød sitt blod for deg.

«Jesus crucified on Golgotha» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

JEG TØRSTER (2)

Tørst som ikke lar seg slukke, skaper fortvilelse. Det er korset vitnesbyrd om. Det gjelder tørst etter vann – og i enda sterkere grad tørst etter Gud. Jesus tørstet etter Gud, men Gud hadde forlatt ham. Det er helvetes kval og pine.

Men for oss kan tørst på denne siden av evigheten bli veien til velsignelse. Tørsten får deg til å vende deg mot noe som er utenfor deg selv. Og Jesus har sagt: «Om noen tørster, han komme til meg og drikke!» (Joh 7:37)

Tørst kommer ikke av seg selv. Den legemlige tørsten henger sammen med at kroppen din mangler væske. Den åndelige tørsten skyldes at du er uten Gud og uten håp. Det blir du klar over når Den Hellige Ånd vekker deg

opp av din syndesøvn. Hvis du tørster etter Gud, har Ånden begynt sin gjerning i deg. Og han som har begynt den gode gjerning, vil også fullføre den.

Han vil slukke den tørsten han selv har skapt. Det gjør han ved å åpne Guds ord og vise deg hvor du finner strømmene av levende vann. Det gjør du i ordet om Jesus. Bibelen maler den korsfestede Jesus for dine øyne, og ordet om korset er Guds kraft. Fra det kommer de levende vannstrømmene som slukker sjelens tørst. Her får du lov til å drikke igjen og igjen – inntil den dagen du skal få drikke av livets vann i Guds Paradis.

JEG TØRSTER (3)

Det er en sammenheng mellom israelittenes tørst i ørkenen etter utgangen av Egypt (2 Mos 17:3) og Jesu tørst på korset. Under ørkenvandringen da Gud grep inn og ba Moses slå på klippen, stilte han seg selv foran klippen (2 Mos 17:6). Så da Moses slo på klippen, rammet han Gud med staven.

Senere ble folket tørste igjen. Men da skulle ikke Moses slå på klippen, bare tale til den (4 Mos 20:8). Det er bare en gang det skal slås.

På korset slo Gud seg selv. Den tørsten Jesus led, er den endelige. Fordi han tørstet, flyter det strømmer av levende vann fra ham i all evighet. Han er kilden med livets vann, og den som drikker av det, skal aldri i evighet tørste. Det vannet som Jesus gir, blir til og med en kilde med vann som veller fram til evig liv for alle dem som drikker av det (Joh 4:14).

Vannet er Guds Ånd som herliggjør Jesus. Ånden åpenbarer at selv om du føler at du mangler alt, er du likevel velsignet. Jesus ble fattig for å gi deg sin rikdom (2 Kor 8:9). Fordi han tørstet, skal du aldri

i evighet gjøre det.

Lytt til hans ord: «Jeg tørster!» – og takk din Frelser for at han har frelst deg fra tørsten. Han metter din sjel med nåde. Gjennom alt som møter deg, kan du si: Jeg skal ikke tørste, for Jesus har tørstet i mitt sted.

JEG TØRSTER (4)

Det er en sammenheng mellom Jesu tørst, vannet, Ånden og velsignelsen. Fordi han tørstet, finnes det et sted hvor du kan gå og drikke. Og det er nettopp det stedet der han tørstet. Der finner du det livgivende vannet.

Dypest sett er hans tørst din tørst. Han har tørstet i ditt sted. Jesus beskriver fortapelsen som tørst. Han kunne ikke holde ut tanken på at du skulle tørste i helvetes ild. Hans kjærlighet til deg gjorde det rett og slett umulig. Derfor måtte han gjøre din tørst til sin. Slik elsket han deg. Han gjorde sin lidelsesdag til din frelsesdag.

Og nå strømmer det frelsende vannet mot deg. Det kommer til deg i den hellige dåp, og det strømmer stadig. Dette vannet er ett med velsignelsen i Kristus. I ham ble du utvalgt før verdens grunnvoll var lagt (Ef 1:4), og nå ønsker Gud ved sin Ånd å åpne ditt hjerte, så du ser at han – sammen med Jesus – har gitt og stadig gir deg alt.

«Hvor finner jeg vann?», spør den som tørster. Åndelig tørst avføder det samme spørsmålet:

«Hvor finner jeg vann?». Det vidunderlige er at Gud selv har gitt svaret. Dermed slipper vi å være i tvil. Og svaret er: På korset tørstet Jesus i stedet for deg, og ved hans kors kan du øse av frelsens kilde. Det kan du gjøre uforskyldt. Du kan gjøre det av bare nåde.

*Fra Det er fullbrakt. Jesu sju ord på korset,
Lunde Forlag, Oslo 2010*

STEDFORTREDENDE STRAFFELIDELSE UNDER GUDS VREDE

Av Finn-Widar Knutzen

«Men han ble såret for våre overtredder, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.»

(Jes 53:5)

Da Jesus døde på korset i Jerusalem omkring år 30, skjedde det mest avgjørende i hele verdenshistorien. Det var Gud selv som handlet. Gud selv lot sin egen Sønn smake sin hellighets vredesdom for all verdens synd.

Jesus Kristus, sann Gud fra evighet og samtidig sant menneske, født av jomfru Maria, hang på korset. Det var han som var Guds lam. Han bar all verdens synd. Virkelig! Han bar den på sitt legeme opp på korstreet.

Og der, på det midterste korset på Golgata, ble Jesus rammet av den hellige Guds vrede. Guds sønn var under Guds dom – forlatt av Gud.

*Naglet til et kors på jorden
henger under vredens torden
himlens Herre og Guds Sønn.
Selv den eviggyde Fader
ham i kvalene forlater,
hører taus hans angestbønn.*

(Sangboken 671, v. 1)

Jesus Kristus sonde synden. Han hadde ikke selv gjort noe galt. Selv hadde han aldri, hverken i tanke, ord eller gjerning, gjort noe som ikke kunne bestå for Guds hellighets krav. Heller ikke i indre lyst eller dragning var det noen antydning til synd eller syndighet. Alt var hellig, rent, fint og velbehagelig for Gud.

Han døde for andre. Han ble såret for våre overtredder. Det var en stedfortredende soning og død. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred. Fred med Gud.

Dette er forsoningen. Jesus gjorde soning ved å ta all verdens synd på seg, gå inn under Guds vrede og la syndens skyld og straff komme over seg.

SUBJEKTIV FORSONINGSLÆRE

Vi vil nå se på et par avveier når det gjelder forståelsen av forsoningen. Den første har blitt kalt den subjektive forsoningslære. Ifølge denne læren var det ikke for å sone synden og stille Guds vrede at Jesus døde på korset, nei, det var for å demonstrere Guds kjærlighet.

En tenker seg her at menneskene er fylt av frykt for Gud. Menneskene er redd Gud, og har derfor vansker med å nærme seg Gud og komme i en god og trygg relasjon til ham. En mener derfor at menneskets egentlige problem er at en ikke ser at Gud er god og bare vil oss det beste. Den subjektive forsoningslæren forstår da Jesu korsdød som Guds demonstrasjon av sin kjærlighet. For å virkelig vise menneskene at han er god, kjærlig og vennlig innstilt mot menneskene, lot Gud Jesus dø på korset. Ved å se og høre om dette, vil Gud at menneskene skal forstå at han er en god og kjærlig Far som vi kan få leve i barneforhold til. Vi trenger ikke å frykte Gud, tvert imot kan vi komme til ham og være hans barn.

Den subjektive forsoningslæren stemmer ikke med Bibelen. Den overser at mennesket ved sin synd og syndighet ikke kan være i

samfunn med Gud. Synden fører skyld og straff med seg. Blir ikke et menneskes synd sonet, kan ikke dette mennesket komme i samfunn med Gud, men får det det fortjener ifølge sin synd.

Den subjektive forsoningslæren vektlegger Guds kjærlighet, men i og med at syndens realitet og følge overses, blir også forståelsen av kjærligheten noe annet enn den Bibelen viser oss. Gud elsket og elsker verden. Men hvordan? Jo, slik at han gav sin Sønn. Det er virkelig Guds kjærlighet du ser på korset. For her ofrer Guds Sønn seg i kjærlighet. Syndens lønn er døden. Og uten at din synd ble sonet, kunne du aldri nå til samfunn med Gud, men var dømt til død og undergang. På korset går Jesus Kristus frivillig og i kjærlighet inn under synden og dommen. For en kjærlighet han viste på korset! «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss, og sendt sin Sønn til soning for våre synder.» (1 Joh 4:10)

Vi må derfor advare mot den subjektive forsoningslæren, for her blir Jesu stedfortredende straffelidelse under Guds vrede fornektet. Og da blir i realiteten hele frelsen og frelsesverket borte.

KLASSISK FORSONINGSLÆRE

En annen avvei er den som kalles den klassiske forsoningslære. Denne læren sier at djevelen var menneskenes egentlige problem. Han er jo denne verdens gud. Djevelen hadde derfor herredømmet over menneskene og hadde dem i sin makt. Derfor måtte menneskene, om de ikke ble befridd fra djevelen, følge ham på hans vei i tid og evighet.

For å redde menneskene fra djevelen, sendte Gud Jesus for å ta kampen opp mot djevelen og seire over ham. På korset vant Jesus den endelige seier over den onde. Dermed er

menneskene nå egentlig befridd fra å måtte være under djevelens herredømme, og er frie til å møte Gud og være i hans samfunn.

Vi må advare også mot den klassiske forsoningslæren. Det er en delsannhet i den, nemlig at Jesus vant over djevelen på korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset (Kol 2:15). Da ble profetien fra Edens hage oppfylt, den Gud forkynte Satan, den gamle slangen: «Han (Jesus) skal knuse ditt hode, og du (djevelen) skal knuse hans hæl.» (1 Mos 3:15)

Men den klassiske forsoningslæren får ikke fram syndens alvor i forhold til Gud. At synd fører skyld og straff med seg. For en synder er hans egentlige problem Gud. En synder som ikke er omvendt til Gud, må møte Gud i sin syndighet. Å møte Gud med synd, går ikke. Da går man fortapt.

Den klassiske forsoningslæren får ikke fram det mest sentrale Bibelen forkynner om Golgata - at Guds vrede over oss på grunn av våre synder, rammet Jesus i vårt sted: «Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» (Jes. 53:6)

Vi må derfor advare også mot den klassiske forsoningslæren, for også her blir Jesu stedfortredende straffelidelse under Guds vrede fornektet. Og dermed blir i realiteten hele frelsen og frelsesverket borte.

STEDFORTREDENDE STRAFFELIDELSE

Det er nettopp dette: Den skyld som lå på alle, den lot Gud ramme Jesus. Han var en stedfortreder. En som gikk i stedet for oss. Han gikk inn under Guds dom over oss pga synden, og skylden som lå på oss, rammet Jesus.

Ja, om ikke dette hadde vært realiteten, hadde ikke et eneste menneske blitt frelst. Han måtte lide, kjempe og stride ...

*Å, hvor engstet og bedrøvet,
inntil døden høyt bedrøvet,
er den ømme Frelseres sjel!
Vredens fulle beger drikke
må han, skal han, ellers ikke
blir hans frelses-kalk min del.*

(Sangboken 671, v.2)

FORSONINGEN SKJEDDE PÅ GOLGATA

Vi må derfor på Bibelens grunn fastholde at da Jesus døde på Golgata kors, var det en stedfortredende straffelidelse for alle mennesker. Synden og skylden ble sonet for Gud. Det er dette som er forsoningens hemmelighet. Tenk at gjelden er betalt! Dette gjorde ikke Jesus for sin egen del. Nei, han gjorde det i stedet for, og på vegne av hele menneskeslekten. Han var på den måten en stedfortreder. En som går i stedet for andre.

Jesus stod levende opp igjen fra graven. Selv om Jesus bar all verdens synd og ble tilregnet den, var han selv fullstendig syndfri i sitt liv. Når han sonet for menneskehetens skyld, hadde han for sin del rett til livet. Han stod opp av graven! Halleluja!

Soning og oppstandelse. Evig liv! Dette er påskens glade budskap og sentrale innhold.

HVORFOR BLIR IKKE ALLE FRELST?

Alle blir ikke frelst. De når ikke himmel og salighet. Jesus sier i Bergprekenen: «Gå inn gjennom den trange porten! For vid er den porten, og bred er den veien som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang er den porten, og smal er den veien som fører til livet, og få er de som finner den.» (Matt 7:13-14)

Det kan virke som om flere og flere ikke ser sammenhengen her. Det synes som om vi oftere enn før, selv blant bekjennende kristne, hører sagt at ingen trenger å frykte fortapelsen, for Gud er god, og vil ikke at noen skal gå fortapt. Dette er en fryktelig usannhet som kan føre folk inn i falsk trygghet, og de slår seg til ro i sin uomvendte tilstand.

Når vi ser i Bibelen, må vi svare: Ja, Gud er god. Så god og så kjærlig at han gav sin enbårne Sønn til soning for all verdens synd. Synden er sonet. Forsoningen er et fullbyrdet faktum.

Men en må bli personlig delaktig i frelsen. En må bli en kristen. Alt det Jesus er og gjelder for, må bli din personlige eiendom. Den som ikke har del i dette, er ikke frelst selv om hele frelsen er fullbrakt, selv om Jesus har gjort en fullkommen soning for all synd.

RETTTFERDIGGJØRELSE

Denne overføring av Jesus og hans rettferdighet til deg, kalles i Bibelen for rettferdiggjørelse. Den er helt gratis. Den er av nåde. Den skjer ved troen alene. Romerbrevet 3:24 uttrykker det slik: «Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.»

Troen er ikke på en eller annen måte en ny gjerning. Nei, Jesus har gjort alt til frelse, men frelsen blir deg til del ved troen. Da får et menneske fred med Gud. Da står en i et rett gudsforhold, et fredsforhold. Det er fred og harmoni mellom Gud og mennesket. Som Romerbrevet 5:1 så klargjørende sier det: «Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.»

TROEN KOMMER AV FORKYNNELSEN

Troen er ikke noe du kan lage, eller frambringe. Troen er en gave. Bibelen sier at troen kommer av å høre en sann, bibelsk for-

kynnelse om Jesus (Rom 10:17). Det er derfor to forhold som er avgjørende viktige for å bli en kristen og for å bli bevart som en sann kristen:

1. At du lytter til forkynnelse.
2. At den forkynnelsen du lytter til er sann og bibelsk, og maler Kristus for øynene dine som korsfestet (Gal 3:1).

*Å, la aldri noensinne
korsets tre meg gå av minne,
som deg, frelsens fyrste bar!
Men la kors og død og smerte
tale, rope i mitt hjerte
hva min frelse kostet har.*

(Sangboken 671, v.6)

L&E

JESU, HANS SØNNS BLOD RENSER OSS FRA ALL SYND

1 Joh 1:7

Dyrebare kilde mot alle synd og all urenhet, mitt salige Betesda!

Der får jeg daglig hvile med all min usselhet. Der forsvinner hver plett og rynke for Guds øyne, og sjelen blir hvitere enn sne. Mine synder er som sand ved havets bredd, de går over mitt hode. Men Lammets blod er lik havets bølger som overskyller meg.

På dette blod alene vil jeg bygge mitt håp: Når du ser blodet, vil du jo gå forbi. Derfor er de frelste evig for din trone: De har tvettet sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod.

Fra andaktsboken *Se på Jesus*,
Luther Forlag, Oslo 1973

SLUKKER SORGEN TIL EVIG TID!

Av Dag Rune Lid

Det var juleafta i 1999, og om morgonen ringde telefonen. Det var ein god ven som ringde. Han kunne fortelje at ein ungdom frå bygda, som eg kjende godt, hadde omkome i ei bilulykke saman med ein kamerat på veg heim frå Kongens Garde.

Det vart ganske stilt på telefonen. Ein vert så fattig på ord i møte med døden. Mange tankar gjekk gjennom hovudet. Så ung, så brått, så uforståeleg – budskapet slo meg heilt ut. Han hadde vore med i ei ungdomsgruppe som eg hadde hatt. Han var ein slik gild arbeidsom gut, ein frimodig kristen – men no var han borte frå oss.

Eg veit ikkje om du har opplevd døden uventa og på nært hald nokon gong. Me veit at eldre må døyr, men når yngre menneske i sine beste år døyr, er det ofte annleis. Når det skjer, gjer det gjerne eit ekstra djupt inntrykk på oss.

Jesus var berre 33 år då han døydd på krossen. Det som skjedde med Jesus, gjorde nok også eit mektig inntrykk på Jesu vener. Han som dei hadde så kjær, han som berre hadde gjort godt, han som hadde tilgjeve synder, han som hadde lekt dei sjuke, trøysta dei motlause, vekt menneske opp frå døden. No var han borte.

Me veit ikkje korleis dei tenkte, men me kan lese om at sundag morgon var nokre kvinner på veg til grava. Les me dei parallelle tekstane hjå Markus, Matteus og Lukas, ser me at fleire kvinner kjem til grava. I Mat. 28 står det m.a. at Maria Magdalena kom for å sjå til grava.

NO VAR JESUS BORTE

Før Maria Magdalena møtte Jesus, hadde ho vore besett av sju vonde ånder. Ho hadde vore træl under synda og djevelen. Maria visste kva det ville seia å ha det vondt, vere hjelpelaus og fortvila. Fortida hennar hadde vore kaos og smerte. Alt hadde vore håplaut. Det hadde vore mørkt.

Møte med Jesus hadde endra alt. Maria Magdalena hadde vorte fri dei sataniske lekkjene som batt henne, og ho hadde erfart å få fred med Gud i eit godt samvit. Ho hadde fått del i syndenes forlating. Mørke hadde vorte til lys. Ei heilt ny verd hadde opna seg for Maria Magdalena saman med Jesus.

Men no var Jesus borte. Det var mørke og fortviling som rådde i hennar indre. Det er ikkje til å undrast over at ho står utanfor grava og gret. Joh 20:11 Det var sikkert ei veldig sorg. Ho hadde mist det kjæraste i livet sitt. Jesus, som var årsaka til at livet hennar var heilt forandra, var død.

JESUS KJEM ALDRI FOR SEINT

Då dei kom til grava, var steinen rulla frå og grava tom. Dei visste ikkje kva dei skulle tenkje (Luk 24:4). Har du opplevd det slik nokon gong? Inntrykka, opplevinga, det som møter deg er slik at du vert heilt fortvila. Du står der mållaus og hjelpelaus. Du veit verken ut eller inn. Alt ser svart ut, alt er håplaut, dette maktar eg ikkje, dette kjem til å gå gale. Eller du ser berre synd, død og dom.

Når den truande opplever livet som vanskelegast, er Jesus nærast. Me tenkjer så lett at Jesus kjem for seint, men Jesus har enno aldri kome for seint. Det er ingenting som er

umogleg for han, og Herren svarer alltid på dei truande sine bønner, men han svarar ofte annleis enn me tenkjer og trur.

Kva skjedde med Maria? «Då stod to menn hjå dei, kledde i skinande klede.» (Luk 24:4) Akkurat då, når alt såg heilt håplaut ut, då nådde ein himmelsk bodskap øyro deira. I fyrste omgang skapte det redsle. «Dei vart forfærda og bøygde seg med andlete mot jorda». Slik er det ofte når me som er jordiske møter det himmelske.

Å LEITE PÅ FEIL STAD

Ein underleg bodskap lyder: «Kvifor leitar de etter den levande mellom dei døde?» (Luk 24:5)+ Dei leita på feil stad. Er det ikkje ofte slik i ditt og mitt liv også? Når eg kjenner på død og dom i mitt liv og over alt mitt, når eg kjenner på fortvilning og mørke, når eg kjenner på motløyse og frykt, då har eg så lett for å leite på feil stad. Eg vil så lett vende mitt blikk mot det jordiske i staden for mot det himmelske.

Eg har så lett for å leite etter den levande mellom dei døde. Eg har så lett for å leite i mitt indre – i mine følelsar, i mine tankar. Men dei kan ikkje gje meg åndeleg liv, trøyst, berging, løysing. Då leitar eg nettopp som desse, etter den levande mellom dei døde.

Stoppar eg der, kan det gå heilt gale. Mange stoppa der og det gjekk evig gale. Dei festa blikket på seg og sitt, på synda, på det jordiske, eller på «om jeg eide rikdom, makt og ære og blant mennesker et æret navn». Andre stoppa ved det som i seg sjølv ikkje var noko gale med, men det vart det som fekk fylle livet og tida. Så enda det med evig død.

«Kvifor leitar de etter den levande mellom dei døde?» Spørsmålet slo ned. Jesus var ikkje mellom dei døde! Han var oppstått

som han sjølv hadde sagt. Då mintes dei orda hans. (Luk 24:8)

JESUS ER OPPSTODA OG LIVET

Etter at eg hadde fått dødsbodskapen denne morgonen, skulle eg gjere noko på PC-en. Utslått og sorgfull slår eg den på. Eg hadde eit mannakorn program installert på PC-en, som kom opp med tilfeldige bibelvers. Då bibelverset dukka opp på skjermen – lyste det mot meg.

Det var som om Jesus stod der ved sida mi. Orda slo mot meg: «*Eg er oppstoda og livet. Den som trur på meg, skal leva om han så dør. Og kvar den som lever og trur på meg, skal i all æve ikkje døy. Trur du det?*» (Joh 11:25-26)

Det var ei helsing frå himmelen til meg. Påskemorgon vitnar nettopp om dette, at Jesu soningsverk var fullenda og godkjent i himmelen. Oppstoda bekrefta at Jesus var utan synd, og alle dei som tek imot han, får del i dette evige livet! (Joh 1:12)

Den som trur på Jesus, og kjem med synda til han – skal leva om han så dør! Den truande får del i det evige, himmelske livet fordi synda er sona, og gjelda er betalt.

Sjølv om du fortsatt kan kjenne på blodraude synder, mørke, naud og smerte – får du likevel del i det evige liv for Jesu skuld. Difor kan ein kristen også seie med songaren:

«Påskemorgen slukker sorgen,
slukker sorgen til evig tid!»

L&E

DOMMEN BLE TATT BORT

Av Sigbjørn Agnalt

«Men det avsnitt i Skriften som han leste, var dette: Som et får ble han ført bort for å slaktes, og lik et lam som er stumt for den som klipper det, slik åpnet han ikke sin munn. I hans fornedrelse ble dommen over ham borttatt. Hvem kan fortelle om hans ætt? For hans liv ble tatt bort fra jorden. Hoffmannen sa da til Filip: Jeg ber deg si meg: Hvem er det profeten sier dette om? Er det seg selv eller om en annen? Da tok Filip til orde, og idet han gikk ut fra dette skriftsted, forkynte han evangeliet om Jesus for ham.»

(Apg 8:32-35)

En etiopisk hoffmann har vært i Jerusalem for å tilbe. På tilbakeveien sitter han i vognen sin og leser fra profeten Jesaja – det kan være han hadde fått tak i skriften under oppholdet i Jerusalem. Han kan ikke vente til han kommer hjem – han begynner å lese med stor forventning. Men til sin store sorg oppdager han at han ikke forstår det han leser.

Men det er en som ser denne ensomme mannen og det er Herren. Slik er Han!

*«Han ser hver en lengsel i sjelens grunn,
som etter det evige higer.
Han hører hvert sukk som i nattens stund,
fra dypet til himmelen stiger.»*

(SB 221)

Så sender Herren Filip, en av de første evangelister. Han hører at hoffmannen leser fra profeten Jesaja og spør:

«Forstår du det du leser?»

«Hvem er det profeten sier dette om, er det om seg selv eller om en annen», spør hoffmannen.

Det er et stort og helt avgjørende spørsmål.

Det er en utbredt oppfatning i vår tid at profeten Jesaja ikke kunne skrive om noe annet enn det som var mulig ut fra hans egne forutsetninger. Så må det være noe om seg selv, hans samtid eller historie han har skrevet. Men er det om seg selv profeten skriver, da har det jo bare relevans for ham selv. Er det en annen, hvem er det da? Og hva betyr dette han sier om ham?

«Da tok Filip til orde, og ut fra dette skriftsted, forkynte han evangeliet om Jesus for ham.» (Apg 8:35)

Jesus er det får som ble ført bort for å slaktes – så er det hans lidelse og død det handler om. Han ble ført bort – det var en sterk hånd som førte ham. «For så har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn ...»

Den sterkeste makt i verden er Guds kjærlighet. Og Jesus protesterte ikke, han forsvarte seg ikke, han forsøkte ikke å slippe. Som et får – lik et lam. Han åpnet ikke sin munn, for også i hans hjerte var det kjærlighetens makt som rådde.

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» (Joh 10:11)

Han satte sitt liv til, han døde, men det er ikke alt, han satte sitt liv til *for* færene.

«Jeg setter mitt liv til [...] jeg seg setter det til av meg selv.» (Joh 10:17-18) Dette kan også oversettes – jeg setter mitt liv *inn* for færene.

«Ingen har større kjærlighet en denne at han setter sitt liv til for sine venner.» (Joh 15:13) Jesu liv i vårt sted. «Han som gav seg selv for våre synder.» (Gal 1:4)

Våre synder er vårt problem og de er vårt ansvar. Enhver må sone for sin egen skyld, og syndens lønn er den evige død. Men dommeren ville noe annet, han sendte sin Sønn og la våre synder, ja, oss alle på Ham. Han ble den ene for alle, som ble gjort til synd for oss.

«Se der Guds lam som bærer bort verdens synd.» (Joh 1:29)

I hans fornedrelse, hans lidelse og død, ble dommen over ham borttatt! Jesu fornedrelse: Han ble mishandlet med slag og spott, pisket og korsfestet, og til sist bøyde han sitt hode og døde. Men i det som så ut som det totale nederlag, skjedde det største - dommen over ham ble tatt bort! Den ble tatt bort fordi den ble sonet fullt ut, skylden ble betalt ved soning. Jesu lidelse og død var full soning for den skyld som var lagt på ham.

Derfor var det dommen over oss, og over meg, som ble tatt bort:

- Dommen over våre liv, alt vi har av skyld på grunn av den synd vi har gjort.

- Dommen over mitt liv som jeg bærer i mitt indre som en stadig anklage, fordi det er så mye av skyld - skyld på grunn av alt jeg har forsømt, alt jeg har gjort galt, alt jeg har forbrutt, alt jeg har gjort ondt mot andre. Og fremfor alt annet all synd og ondskap mot

Ham: Fordi jeg ikke har elsket Ham av hele mitt hjerte, all min sjel, all min forstand og all min kraft, og at jeg ikke har tilbedt og æret Ham fremfor alt annet.

«Ved trengsel og ved dom blev han rykket bort; men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham? Han ble såret for våre overtreddelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (Jes 53:8,5)

Straffen – så hard var den – at det behaget Herren å knuse ham!

Hvem kan fortelle om hans ætt? Har han noen etterkommere, han hvis liv ble tatt bort fra jorden? Det verden kan se er at han ble utryddet. Så var vel det slutten - det var jo det de ville, de som korsfestet Jesus. Hans navn skulle utryddes, og det skulle ikke bli noe etter ham.

«Men det behaget Herren å knuse ham, han slo ham med sykdom; når hans sjel bar frem skyldofferet, skulle han se avkom og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha fremgang ved hans hånd.» (Jes 53:10)

Hans sjel bar frem skyldofferet – til andres liv! Hans avkom – hans ætt. Hans ætt er alle de som ved tro på hans navn er blitt født på ny til Guds barn, og har fått liv i hans navn. Jesus var hvetekornet, det ene (Joh 12:24). Guds Sønn, den eneste.

Da Gud sendte sin Sønn den enbårne, var det for å få mange barn, for at den ene skulle bli til mange. Ja, til en skare så stor at ingen kan telle den - mye frukt!

DET GLADE BUDSKAP

Av Carl Olof Rosenius

Hva er da evangeliet og dets innhold?

Vi skal snart se hva Skriften sier om det, men først tar vi med en kort forklaring som Luther gir i fortalen til Det nye testamentet.

«Ordet evangelium er et gresk ord og betyr godt budskap, god melding, god nyhet, noe man synger om og er glad for. Da David f.eks. vant over Goliat, kom et godt budskap til det jødiske folk at den grusomme fienden var slått. Slik er også Guds evangelium en god melding og nyhet som er gått ut i hele verden - om en David som har kjempet med synden, døden og djevelen og vunnet seier. Og dermed frelst alle dem som var fanget i synden, plaget av døden og var i djevelens vold, forløst dem uten deres fortjeneste, gjort dem rettferdige, levende og salige, gitt dem fred, ført dem hjem til Gud. Derfor må de synge, takke og prise Gud og alltid være glade om de ellers tror på dette evangelium og blir i troen.

Denne meldingen og trøstefulle nyhet kalles òg et «nytt testamente». Det er som med et menneske som dør: Han bestemmer hvem som skal ha hans formue etter hans død. Slik har også Kristus befalt. Etter hans død og oppstandelse skal evangeliet forkynnes i hele verden, og derved har han gitt alt det han eide til dem som tror på det. Han gav dem sitt liv, som han oppslukte døden ved, sin rettferdighet som han utslettet synden med, sin salighet som han har overvunnet den evige fordømmelse med.» (Luther)

Nå kan jo det fattige menneske ikke høre noe mer trøstefullt enn dette dyrebare og gledelige budskap om Kristus. Og han må

glede seg over det, hvis han overhodet tror denne sannhet.

Om dette glade budskap taler Skriften mange steder lærerikt og gledelig. I 2 Kor 5:18-20 leser vi:

«Men alt dette er av Gud, han som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!»

Det første vi her skal merke oss, er at evangeliet er ikke noe menneskelig (Gal 1:11). Det er ikke oppkommet i noe menneskes tanke. Det er et himmelbud, den store og evige Guds budskap til den falne slekt. Denne store og evige Gud som har skapt alt, har siden gjenløst slekten. Og nå har han latt evangeliet forkynnes for oss. Det skjedde først ved engler og profeter, og siden ved en stor skare evangelister. «Men alt dette er av Gud ...»

I evangeliene befaler han oss å forkynne dette evangelium. Vi behøver ikke å tigge noe menneske om evangeliet, det er Guds gave, det er Kristi testamente: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut» «og forkynn evangeliet for all skapningen.» (Matt 28 og Mark 16)

I KRISTUS ER GUD FORLIKT MED VERDEN

Den gode nyhet som evangeliet er, kan sammenfattes i disse korte ord: Gud var

«The parable of the prodigal son» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

i Kristus og forlikte verden med seg selv (2 Kor 5:19).

Verden er den falne slekt. Verden var på grunn av Adams fall fordømt til den evige død. Dommen stod fast: Den som synder, skal se døden. Og: Forbannet er den som ikke blir ved i alle ting som er skrevet i lovens bok, så han gjør dem (Gal 3:10). Her var det ingen som kunne frelse seg selv, for ingen var uten synd.

Syndens lønn var døden, og dermed kom døden til alle mennesker, fordi de alle hadde syndet. Den evige døds rike var helvete, og kongen var djevelen, som hadde hele verden under seg.

Men den store, barmhjertige Gud kunne

ikke se på at alle skulle gå fortapt. Derfor ble Ordet kjødt, Gud var i Kristus, og med den menneske-natur Gud hadde tatt på seg, forlikte han verden med seg selv. Kristus ble slektens annen Adam. Han tok på seg å stå til ansvar for loven og for dommen i hele slektens sted. Kort sagt: Han gjorde det vi skulle ha gjort, og led det vi skulle ha lidet.

Han forlikte verden med seg selv: Gav verden den nåde, det hjertelag som Gud hadde overfor den før fallet, idet han fullførte lov, led straffen, gjorde forbrytelsen god igjen, seiret over døden, djevelen og helvete og vant en evig forløsning for oss.

Han tilregner dem ikke deres overtredelser. Slik som Gud så med velbehag på verden før Adams fall, slik ser han nå på verden som

forlikt og takkelig for ham ved den annen Adam, for vi ble forlikt ved hans Sønnens død, da vi var fiender (Rom 5:10).

Han har nedlagt i oss forlikelsens ord: Det er ordet om en forsoning som er skjedd i Kristus, og nå formaner Gud ved oss: La dere forlike med Gud! Gud er allerede forsonet med dere, så forson dere nå med Gud! Så er alt godt. Kom tilbake, fortapte barn! Faderens hjerte og favn har lenge stått åpen for dere. Dere behøver ikke gjøre det minste for å forsones Faderen, han var selv i Kristus og forlikte verden med seg selv. Nå skal dere bare la dere forsones med Gud.

Her ser vi hva evangeliet er. Mange tror at evangeliet er et løfte, mens det er et budskap om et løfte som allerede er oppfylt. Evangeliet taler ikke om noe som skal skje, men det er, som Luther sier, et budskap om noe som er skjedd, noe som er der enten vi tar imot det eller ikke.

Mange tenker som om det er Gud som skal forsones, at synden skal slettes ut – men Gud er forsonet, synden er slettet ut. Å, om vi bare kunne tro dette at alle synder i verden, og også den synd som plager oss, er i Kristi død slettet ut, tildekket, senket i havets dyp! Gud er allerede forsonet, og den evige rettferdighet er kommet.

NÅ ER ALT FERDIG!

Mange vet slett ikke hva forsoningen inneholder, eller de omfatter den med så mange forbehold som de mener ligger i Skriftens ord om forsoningen, at det blir likeså vanskelig for dem å få del i den som det var vanskelig å få del i den rettferdighet som de mente loven skulle gi – som om ingen forsoning var skjedd.

Man vil ikke tro at Gud forsonte verden med

seg selv og ikke tilregner dem deres synd lenger. Og selv om man bekjenner det med munnen, tror man i sitt hjerte at det bare gjelder de fromme, de som får til å angre og tro. Når evangeliets budbærere kommer og innbyr til nådens bryllup: Kom, for nå er alt ferdig, så forandrer vantroen disse ord til: Vent til alt blir ferdig en gang.

Ja, sier du, men man må jo være beredt og angre synden før man kan komme. Men Skriften sier: «Den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann for intet!» (Åp 22:17)

Hvis du sa at du ikke ville komme før du er beredt, da talte du sant. Men det at det er noen som ikke får komme til Kristus, er en villfarelse. For den som vil, får komme. Grunnen til at ikke alle mennesker blir salige, er den som Kristus selv gav, da han talte om bryllupet: «De ville ikke komme.» (Matt 22:3)

Først blir de borte på grunn av sin åker, sin forretning, sin kone, sin familie eller andre forhold i hjemmet. Når så mennesket blir vakt, vil det først forsøke alt det andre, før det vil ta imot Kristus og ta nåde for nåde.

Alt strev, all anger og sønderknuselse har én hensikt: Å drive mennesket til Kristus (Gal 3:24), å få det til å ville komme. Når det bare er kommet så langt at det vil komme, når det sukker: *Å, om bare Jesus ville forlate min synd* – da er det på høy tid å komme, å tro, å slutte med alt arbeid. For alt er ferdig. Herren sier jo: Innby fattige, krøplinger, halte – blinde! Nød dem til å komme. Alt er beredt!

Her må vi sitere noen merkelige ord av I. A. James: «Søkende sjeler glemmer at det er deres ubetingede plikt straks å komme til

Frelseren. De vil vente til de blir fattige og til de føler et indre kall til å tro. De søker og ber og forstår ikke at de bør straks overgi seg til Kristus. De venter på noe merkelig – en slags inngivelse i hjertet om at nå kan de tro, og denne inngivelse skulle da også gi dem evnen til å tro.»

Men hvor står det i Bibelen at syndere skal vente til de får tro? Hvor står det: Tro, men ikke nå! Kom, men ikke nå, vent til du blir bedre beredt. Tvert imot står det: «I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter. Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag!» (Heb 3:7 og 2 Kor 6:2)

Kan ikke Gud forlate deg din synd i dette øyeblikk? Er ikke Gud forsonet? Er ikke dine synder utslettet? Skulle du stole mer på en røst fra himmelen eller på en følelse i ditt hjerte enn på Guds eget ord? Sier ikke Jesus:

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11:28) Er disse ord Kristi egne ord? Ja. Er det sant hva Jesus sier? Ja. Står det noe om å vente på inngivelse? Nei. Hvorfor har du da betenkeligheter?

Vi tar igjen med noen ord av James: «Se på fortellingen om fangevokteren i Filippi (Apg 16:25-34), den samme natten som han hadde fått se sin synd, trodde han på Kristus. Da han i sjelenød ropte: 'Hva skal jeg gjøre?' Svarte Paulus: 'Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst.' Apostelen sier ikke noe om en lang forberedelsesvei, men sa ganske nøkternt: Tro! Og mente selvfølgelig: Tro nå! Og så forstod den forskrekkede mannen ham. For han trodde straks og fikk fred.»

*Fra Veiledning til fred,
Lunde forlag, Oslo 1984*

Min Frelser og Forsoner

1. Min Frelser og forsoner,
min salighet og fred,
som nå i himlen troner,
jeg faller for deg ned.
På Golgata du tronet
engang, all verdens drott,
bespottet, tornekronet,
for mine synder slått.

2. Hva Gud av meg har krevet,
det har jeg fått av deg.
Det liv jeg skulle levet,
det levde du for meg.
Den død jeg skulle lide,
på korsets tre du led.
Den strid jeg skulle stride,
i angst du for meg stred.

3. Den kalk jeg skulle tømme,
den har du for meg tømt.
Meg skulle Gud fordømme,
du ble for meg fordømt.
Jeg var av Satan bundet,
du Satan for meg bant.
Min seier den er vunnet
i seieren du vant.

4. Din vil jeg evig være,
du ofret deg for meg.
Med lovsang vil jeg ære,
opphøye, prise deg
for all din store nåde
og rike kjærlighet.
Du over meg skal råde
i tid og evighet.

Willy Abildsnes, ca 1980

I KRISTUS JESUS - VERDENSFORSONING, MEN IKKE RETTFERDIGGJØRELSE

Av Olav Valen-Sendstad

Etter at vi nå har betraktet Bibelens billedtaler om Kristi rettferdighet som en klesdrakt for synderen, så la oss også kort dvele litt ved det mer tankemessige uttrykk «i Kristus Jesus». – Vi kan jo ikke her gå inn på hele rikdommen av dette bibelske uttrykks bruk og betydning. Vi griper bare ut et par sider av det, som er egnet til å kaste lys over forholdet mellom forsoning og rettferdiggjørelse, og over forholdet mellom rettferdiggjørelse og helliggjørelse.

Hvis du, min leser, skulle ønske å fordype deg noe mer i din bibel over dette uttrykk, så vil vi som en liten pekepinn be deg lese de tre første kapitlene av Efeserbrevet: Sett en strek under hver av de flere enn tjue gangene hvor det forekommer uttrykk som «i Kristus», «i ham», «i den elskede», osv. Les så atter forfra, og tenk over hvert ord i sin egen sammenheng. Da tror jeg du skal få se at du aldri – hverken i din omvendte eller uomvendte tilstand – har vært glemt av Gud. – Vi begrenser oss her som sagt bare til et par trekk.

FORSONING I KRISTUS

For det første heter det om forsoningen i Kristus: Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv (2 Kor 5:19); [dere] har Gud nå forlikt med seg selv ved hans kjøds legeme ved døden (Kol 1:22); Vi [ble] forlikt med Gud ved hans Sønns død, da vi var fiender (Rom 5:10).

Her hører vi da at verden og alle Guds fiender har vært «i Kristus» på en ganske bestemt måte på korset. Den måten verden

var i Kristus på korset kommer det noe mer lys over, idet vi så bemerker at Skriften sier at hedningene og den vantro verden, som altså var i Kristus på korset, likevel også «stod utenfor Kristus» (Ef 2:12), på grunn av sin vantro. – Vi skjønner av dette at verden og hedningene og vantroens barn, ved Kristi korsdød, på en og samme tid både var «i Kristus» og «utenfor Kristus».

RETTFERDIGGJØRELSEN

Ser vi for det annet hva Skriften sier om å være rettferdigsagt [= rettferdiggjort] i Kristus, så heter det om den troende: «han finnes i Kristus, ikke med sin egen rettferdighet, den som er av loven, men med den rettferdighet som fås av Gud på grunn av troen på Jesus.» (Fil 3:9)

Og atter: «I Kristus Jesus er dere som før var langt borte (d.e. utenfor Kristus), kommet nær til ved Kristi blod.» (Ef 2:13)

Og atter: «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.» (Rom 8:1) Vi skjønner av dette at en synder kommer ved rettferdiggjørelsen inn i Kristus på en slik måte at han kommer «nær til», ja, slik at han har sin væren og eksistens «i Kristus». Han finnes ikke lenger utenfor ham. Han finnes bare i ham.

STEDFORTREDENDE FORSONING

Altså: Ved forsoningen på Golgata i Jesu død finnes den hele verden og alle syndere – uansett troen – i Kristus, og likevel for vantroens skyld samtidig utenfor ham.

Hvordan skal vi nå forstå dette? Kanskje vi kan si det så:

I forsoningen på korset ble hele verden og alle syndere regnet til den ene Jesus. Derfor heter det jo: «En er død for alle.» (2 Kor 2:15) Her nevnte Gud i himmelen i den ene, den hele verden for seg, som om alle var i den ene. Her i den ene stedfortreder og representant sammenfattet Gud for sin tanke og sitt øye alle, alle, den hele verden, likesom han i den forbilledlige Aron (ypperstepresten) sammenfattet for sin tanke og sitt øye, alle, alle Israels barn – uten forskjell (2 Mos 28:12.29).

Da den ene kom fram for Gud, anså Gud det som om alle kom fram. Derfor heter det ikke bare at én er død for (istedenfor) alle, men det heter også: «Derfor er de alle døde» (2 Kor 5:15), d.e. i den enes død og soning anser Gud alle som døde og sonende.

Den sonende stilling som den ene inntok som stedfortreder, er ansett av Gud som verdens egen sonende stilling til Gud. – Så var da den hele verden vel ansett på Golgata i sin stedfortreder, fordi Gud anså den der. I den ene er det som om hele verden er kommet i det rette forlikte og forsonede forhold til Gud. Vi ble av Gud tenkt i Kristus, eller som det heter i forbildet i 2 Mos 28:12,29: Vi ble av Gud minnet, betenkt, ihukommet og husket i den ene – enda våre personer var langt borte, ja, helt utenfor den ene. Enda vi ved vantro var helt utenfor Jesus, bar han oss alle i tanker og nevnte oss alle ved navn. I den ene ble hele verden og alle syndere nevnt ved navn – enda personene var utenfor ham.

VED TROEN

Ved troen foregår det nå en eiendommelig forandring i dette forholdet. Forandringen foregår ikke med Gud, for han er uforanderlig, men forandringen foregår med oss i Gud.

Og som vi før har sagt består forandringen i dette at Gud ved troen likesom «flytter» oss, flytter våre personer inn i Jesus. Det heter jo at vi ved troen er i Kristus, finnes i Kristus. Dit kan vi ikke være kommet, uten at Gud har «flyttet» våre personer fra å være utenfor til å være i ham. Slik er vi ved troen blitt slike som eksisterer, lever, står, er og finnes i Jesus.

Og nå er det ikke bare dette at Gud minnes, husker og tenker oss ved navn i den ene. Nei, her er det person i person, jeg i hans person og han i min person, mitt navn i hans hjerte og hans navn i mitt hjerte. Og dette er en synders og en ugudelig sin rettferdiggjørelse i Jesus: At Gud fører våre personer inn i Jesu person, skjuler og huser og gjemmer synderens person i Jesu person, individ i individ.

Ikke så at synderen «forsvinner» i Jesus eller «går opp i ham» og blir identisk med Kristi person. En slik «forsvinning» i Jesus Kristus farer panteismen og den falske mystikk med, når den kler seg i kristelig språk. Men panteisme og mystikk er og blir et produkt av djevelen – om den så er full av kristelige talemåter. Nei, at en synder finnes og eksisterer i Jesus, det vil si at den ene skjules og gjemmes i den annen – så det både før og etter rettferdiggjørelsen er to personer, om de enn er herlig forenet. Derfor sier apostelen: «Deres liv er skjult med Kristus i Gud.» (Kol 3:3)

FORSKJELL MELLOM FORSONING OG RETTFERDIGGJØRELSE

Så kan vi da si at forskjellen mellom forsoning og rettferdiggjørelse er dette:

I forsoningen regnes alle til én, men i rettferdiggjørelsen regnes én til alle. I forsoningen tenker Gud oss alle i én, nevner oss alle ved navn i én – mens dog våre personer på grunn av vantroen er utenfor ham.

I rettferdiggjørelsen nevner han oss i den

ene, tenker oss i den ene, slik at våre personer også finnes i ham, idet Gud «flytter» oss inn i ham ved troen.

Så skjønner vi da at vi med full bibelsk rett kan tale om og forkynne en VERDENSFORSONING, slik som apostelen gjorde (2 Kor 5:19, se også Joh 3:16, 1 Joh 2:2 og Joh 11:51f). Men vi kan umulig tale om en VERDENSRETTFERDIGGJØRELSE – noe som heller ikke Bibelen gjør. For forsoningen har Gud fullbyrdet uten hensyn til vår tro eller vantro. Det finnes ingen makt i himmel eller på jord som kan hindre Gud i å minnes, ihukomme og huske alle i én. Derfor ble og den hele verden forliket med Gud da vi enda var fiender.

Men rettferdiggjørelsen fullbyrder han aldri uten troen, men bare i og med tro på Jesus. For Gud kan umulig regne én til alle uten troen – etter som Gud aldri tvinger noen inn i sitt samfunn. Samfunn med Gud, person i person, kan ingen få uten at det blir dem selv en hjertesak, en troens og inderlighetens sak. Ville vi regne med en verdensrettferdiggjørelse, så ville vi måtte regne med at all verden hadde fått syndenes forlatelse og Kristi rettferdighet uten troen.

Men det er en umulig ting – imot alt Guds ord – at noen skulle ha fått syndenes forlatelse uten troen. Og det er en umulig ting at noen kan ligge i fortapelsen med forlatte synder. For syndenes forlatelse og Kristi forsoning er ikke det samme. Men syndenes forlatelse og Kristi rettferdighet (rettferdiggjørelsen) er det samme.

LÆREN OM VERDENSRETTFERDIGGJØRELSE

Det er virkelig dem som har lært en verdensrettferdiggjørelse. Vi må ikke tro at det bare er ugudelige mennesker som har falt i den villfarelsen. Det er noen gilde kristne blant

dem, som er varme og brennende i ånden. Og de er ikke falt i denne villfarelsen av ond vilje, for å bortforklare noe av Guds ord, men fordi de mente at nettopp troskapen mot Guds ord og Den hellige skrift tvang dem til denne oppfatning. Det er altså en misforstått troskap mot Ordet vi finner i denne villfarelsen – hvor den da virkelig påberoper seg Guds ord.

Saken er at det finnes et par ord i Rom 5 som kan misforstås, hvis en ikke leser dem varsomt. Vi vil nevne noen ord om denne sak. Ikke fordi det er aktuelt i vårt land i dag, men det kan komme til å bli det.

RETT FORSTÅELSE AV ROM 5:18

Rom 5:18 leser vi i den norske oversettelse: «Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker». – Etter denne oversettelse kan det rett og slett ikke være tvil om at Paulus lærer verdensrettferdiggjørelse. For her sies det virkelig at alle mennesker – uansett tro eller vantro – både er fordømt i Adam og er rettferdiggjort i Jesus. Hvis denne oversettelse var rett, så ville dermed dette ordet stå i rak strid, ikke bare med hele Bibelen for øvrig (ettersom den alle vegne regner med troen som uomgjengelig til frelse), men også alt det Paulus selv har sagt i det samme femte kapittel i Romerbrevet.

Ser vi imidlertid på den greske grunntekst, så vil vanskeligheten snart løse seg opp. Og vi skjønner da også at våre bibeloversettere har en uløselig språkvanskelighet når de skal oversette dette verset. Det er nemlig rett og slett umulig å oversette denne setningen i noe moderne språk, fordi det ikke forkommer noe gjerningsord (verb) i den. For i det hele å få noen mening ut av den i moderne språk, må oversetterne føye til et gjerningsord (verb);

«ble» eller «blir» – men denne tilføyelse tåler ikke den sanne mening i verset. Ganske ordrett burde en oversette: «Altså: likesom ved ens overtredelse til fordømmelse for alle mennesker, slik også ved ens rettferdighetsgjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker». Men slikt kan vi jo ikke si eller skrive i moderne språk.

Denne omstendighet imidlertid, at Paulus utelater ethvert gjerningsord (verb), må nå uten all tvil ha sin særegne betydning. Og meningen med det er sikkert den at han vil gjøre en viss begrensning i sammenligningen mellom Adam og Jesus. Denne sammenligning er jo gjenstand for flere begrensninger. – Paulus kunne vel uten videre ha sagt: Adams fall er blitt til fordømmelse for alle – og brukt et verb. Men han kunne ikke uten videre si: Jesu rettferdighet er blitt en rettferdighet for alle. Ved utelatelsen av verbet vil han altså utvilsomt ha gjort en viss begrensning i sammenligningen mellom fordømmelsen i Adam og rettferdiggjørelsen i Jesus.

Ved utelatelsen av verbet vil han vel ha fram at Jesu rettferdighet kan komme, kan bli gitt til alle, fordi den er tilstrekkelig til å dekke og skjule om det så var alle og den hele verden. Men når han her taler om «alle mennesker», da vokter han seg vel for å si noe kategorisk avgjort, som om det var kategorisk virkelighet at alle var blitt rettferdiggjort, og vil ha det begrenset til en kategorisk mulighet, at Kristi rettferdighet strekker til for alle, og alle har en mulighet for å få den.

– At vi her forstår Paulus rett framgår av det følgende vers 19. For her taler han ikke lenger om «alle mennesker», men bare om «de mange», og når han har gjort den begrensningen, da er han ikke lenger redd for å bruke endatil kraftige verb, og si: «For

lik som de mange ble stilt fram som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal også de mange stilles fram som rettferdige ved den enes lydighet».

Slik ser vi at apostelen ikke på noen måte framstiller den hele verdens rettferdiggjørelse som et fullbyrdet faktum, mens han på den annen side utvetydig framstiller den hele verdens forsoning som et fullbyrdet faktum.

2 KOR 5:19

Nå finnes det enda et sted hos apostelen som lett kan misforstås i den retning som om hele verden hadde fått syndenes forlatelse uten troen. Det er 2 Kor 5:19, hvor han skriver: «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser ...». – Her kan vi jo tilføye: tilregner ikke Gud overtredelser, så er den forlatt (Sal 32:1 ff, Rom 4:6ff).

Men gjelder nå dette ordet om at Gud ikke tilregner overtredelser den hele verden? – Utvilsomt må vi si: det mener apostelen ikke. For leser du dette stedet ganske oppmerksomt og rolig, så ser du vel at han i første del av verset sier at hele verden er forliket, men i den annen del av verset gjør han atter en viss begrensning, og sier: «så han ikke tilregner dem deres overtredelser».

Og de «dem» som ikke tilregnes kan ikke være hele verden, for da måtte han ha skrevet «så han ikke tilregner den dens overtredelser». For å tydeliggjøre det, setter vi her verset i to former, den ene formen viser det Paulus har skrevet med en viss begrensning,

den annen form viser hva han hadde måttet skrive, dersom han mente å si at det var en verdensrettferdiggjørelse:

1. Hva Paulus skriver med begrensning:

«Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser ...»

2. Hva Paulus måtte ha skrevet ubegrenset:

«Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner den dens overtredelser ...»

LA DEG FORLIKE MED GUD

Nettopp dette forhold at Skriften kjenner en verdensforsoning som er fullbrakt, er det herlige grunnlaget for evangeliets innbydelse til syndere, fiender av Gud og ugudelige. Fordi alle ting er gjort rede til bryllupet (Matt 22:8; Luk 16:17), derfor kan innbydelsen gå ut i all verden: Kom, kom, kom – «alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk.» (Jes 55:1)

Fordi den hele verden er forliket med Gud i Sønnen, derfor, ja derfor skal intet gjøres av oss – uten dette å la oss forlike: «La dere forlike med Gud.» (2 Kor 5:20) Det å la seg forlike er kun å oppgi motstand, kun å oppgi uvilje – kun å la det gjelde som Gud har gjort. Det er å takke og prise. Det er å tilbe og lovsynge for det fullbrakte verk.

Fra *Rettferdiggjort av tro*,
Lutherstiftelsens Forlag, Oslo 1938

*(Mellomtitler og forsiktig
språklig oppdatert av red.)*

HVA BETYR JESU OPPSTANDELSE?

Av Arne Helge Teigen

«Jeg kunngjør dere, brødre, det evangelium som jeg forkynnte for dere, det som dere også tok imot, som dere også står fast i. Ved det blir dere også frelst dersom dere holder fast ved det ordet jeg forkynnte dere – om dere da ikke forgjeves er kommet til troen. For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv tok imot: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at han ble begravet, og at han ble reist opp på den tredje dag etter Skriftene.» (1 Kor 15:1-4)

Paulus skrev to brev til menigheten i Korint, 1. og 2. Korinterbrev. I disse brevene tar han opp en rekke saker som har betydning for de troende. Blant annet skriver han om nådegavene, det kristne livet, om nattverden og forkynnelseens betydning. Dette viser oss at de kristne trenger veiledning, og at det skal gis undervisning om mange forskjellige temaer fra Guds ord.

På slutten av Andre korinterbrev vil imidlertid Paulus minne sine lesere om hva det er i Bibelen budskap som er viktigst for dem. Det er ikke læren om nådegavene, heller ikke formaningene om hvordan vi skal leve, men et helt bestemt budskap vi trenger for å bli bevart som kristne. Ved det blir dere frelst dersom dere holder fast ved det, skriver Paulus (vers 2).

Hva slags budskap er det Paulus sikter til her? Leser vi hva han skriver i teksten over, oppdager vi at

det dreier seg om et budskap som har følgende kjennetegn:

- Det er et budskap som de troende har hørt før, altså ikke noe nytt.
- Det er et budskap som de allerede hadde tatt imot.
- Det er et budskap som de står fast i.
- Det er et budskap som hører til det første Paulus lærte dem.

Det er frelsens budskap Paulus sikter til. Og så langt jeg ser, er det et bestemt aspekt ved dette budskapet han ønsker å rette fokus på, nemlig læren om Jesu oppstandelse. Frelsens budskap er jo todelt. Det handler ikke bare om Jesu død, men også om hans oppstandelse.

OPPSTANDELSENS BETYDNING

Ikke alle kristne tenker over hvilken betydning Jesu oppstandelse har for vår tro og frelse. Derfor skal vi stanse opp for nettopp denne siden ved vår tro i det følgende. Bibelen viser at det er en bestemt sammenheng mellom synd og død, på den ene siden,

og en tilsvarende sammenheng mellom det å leve etter Guds lov og det å eie retten til å leve evig, på den andre siden. Den som synder skal dø, leser vi i Romerbrevet 5:12. Den som oppfyller loven og er rettferdig, skal derimot leve. Han skal ikke dø (3 Mos 18:5).

Den lovmessighet som Gud har satt mellom rettferdigheten og livet, er nøkkelen til å forstå hvorfor Jesus ble reist opp fra de døde. Samtidig gir den oss nøkkelen til å forstå hvorfor de som tror på Jesus også får retten til å leve. Så hvorfor stod egentlig Jesus opp? Svaret er at han var rettferdig. Han hadde oppfylt alle lovens krav, derfor hadde han rett til å leve evig.

Denne retten beholdt Jesus, selv om han også fikk ansvaret for all verdens synd. Fordi Jesus bar synden, kom han inn under den lovmessighet som gjelder mellom synd og død. Bibelen lærer jo nettopp at synd fører til død og dom. Men døden kunne ikke holde på Jesus. Gud reiste ham opp fordi han i seg selv var rettferdig og hadde rett til livet. Ved sin oppstandelse overvant Jesus synden og dødens makt - ikke bare for seg selv, men også for oss.

OPPSTANDELSEN OG FRELSEN

Hva betyr dette for deg og meg som tror på Jesus? La oss svare på dette spørsmålet ved å kaste et raskt blikk på et av de andre sentrale punktene i Bibelens lære, nemlig læren om rettferdiggjørelsen. Det er dessverre ikke så vanlig å ha klarhet i hva læren om rettferdiggjørelsen går ut på. Læren er imidlertid livsviktig. Å ikke kjenne til den, er som å ikke vite hvor lysbryteren er når du er inne i et mørkt rom. Du ser ikke sammenhengen og finner ikke ut hva det vil si å være en kristen.

Ifølge Bibelens lære gir Gud deg Jesu rettferdighet i det øyeblikk du tror på ham. Fra

dette øyeblikket anser Gud deg like uskyldig og ren som Jesus selv. Og når du får Jesu rettferdighet, får du også retten til det evige livet.

Fra det øyeblikk kan det sies to ting om deg: På den ene siden fortsetter du å være et menneske som en gang skal dø. På den andre siden er du et menneske som skal leve, i evighet. Likesom døden ikke kunne holde på Jesus, kan den heller ikke holde på deg som tror på Jesus. Du eier jo hans rettferdighet, og derfor skal du leve. Den lovmessighet som gjelder dine synder og døden, er overvunnet. Du eier Jesu rettferdighet, og med dette retten til evig liv.

HVORDAN BLI RETTFERDIG?

Bibelen lærer at vi mennesker kan bli rettferdige for Gud på to måter: Enten ved våre gjerninger, eller ved tro. Den som selv oppfyller Guds lov, skal leve evig. Det har bare Jesus klart. Retten til det evige liv tilhører derfor ham, og dem han gir denne retten. Alle dem som tok imot ham, gav han rett til evig liv.

Det går altså an å bli rettferdig for Gud ved tro. Den som tror, blir tilregnet Jesus rettferdighet. Gud lar Jesu rettferdige liv gjelde for den som tror på ham. Derfor står det i Romerbrevet at «den rettferdige av tro, skal leve.» (Rom 1:17)

Glem ikke at Jesus er oppstanden, og at han lever i Himmelen. Glem ikke at han hver dag går i forbønn for deg, og at han står for Guds trone som din talsmann og forsvarer. Glem ikke at han viser Faderen sine naglemerkede hender, og ved det vitner om at vår gjeld til Gud for evig er sonet og betalt. Glem heller ikke at Gud Fader ser deg gjennom sin Sønn Jesus Kristus, som fullkommen og ren.

NYTT FRA SØR-AMERIKA

AV INGAR GANGÅS

Daysi og Miguel Fuentes møtte opp med blomster på flyplassen i Arequipa for å ta imot reisefølget fra Norge.

Cochabamba har vokst mye de siste årene. Rafael Veizaga bor i utkanten av denne byen.

Det ble uttrykt stor glede og takknemlighet i Peru og Bolivia over besøk av Liv Jorunn og Martin Fjære, sammen med Marit og Ingar Gangås, nå i høst. Over alt der vi kom måtte vi love å sende varme hilsener til misjonsfolket i Norge for all støtte og forbønn til arbeidet i «Såmannen».

PERU

Rundreisen med Liv Jorunn og Martin startet i Arequipa 25. oktober. Det ble fire travle dager der, med omvisning, samtaler og møter, samt besøk til medarbeiderne Daysi og Miguel Fuentes og til Julia og Felix Vargas. Julia er korrekturleser på litteraturen som «Såmannen» trykker. Felix er lærer ved det teologiske seminaret SETELA, som drives av NLM.

Det var en lydhør flokk som kom til møtene. Vi fikk høre at noen nye var begynt å komme til bibelstudiekveldene på onsdager og fredager, så det ble foreslått å rive en lettvegg for å få en større møtesal og kjøpe inn flere stoler.

Landsstyret vedtok på sitt møte i desember å øke stillingen til Miguel fra 10 til 20 %.

Det er et bønneemne om Miguel kunne få en medhjelper. Han har flere ganger uttrykt at han savner en person til å utlegge Ordet for dem, slik som Damián Heredia gjorde før han flyttet til USA.

BOLIVIA

Etter å ha brukt to dager på reisen, lande-

Forsamlingshuset til «Såmannen» – med den lille Suzukien parkert utenfor.

Karina og Juan Pablo Rosado

veien videre til Bolivia, var det blant annet satt av en dag til å møte Rafael Veizaga som fortsatt er i arbeid som evangelist i Cochabamba-dalen. Han har nå fylt 83 år, men er stadig på farten med pickuper sin, med møter og utdeling av traktater og bøker.

Neste dag ble vi mottatt av René Villegas på flyplassen i Sucre. Han hentet oss i sin lille tresylindrede Suzuki. Fem personer, med fire store koffert og noen mindre kolli, fikk plassert seg med noe bagasje i fanget og et bra «lass» på taket og klarte greit å «holde ut» til en hadde tilbakelagt de tre milene inn til byen.

Etter en felles middag med medarbeiderne, Carmen og Gonzalo Ascarrunz, og Pastora og René Villegas, ble vi ganske snart tatt med ut til forsamlingshuset i Pampa Aceituno.

Det ble ikke fullt så tett program i Bolivia som i Peru ettersom det var noen flere dager til rådighet her. For Liv Jorunn og Martin ble det seks dager i Sucre. De deltok på møter både i sentrum og i det nye forsamlingslokalet, fikk treffe medarbeiderne og bli mer kjent med dem, besøke dem i hjemmene deres og være med på samtaler.

Her fikk de del i både sorger og gleder i arbeidet. Tre ektepar i Pampa Aceituno hadde forlatt forsamlingen for å samles med noen pinsevenner, en familiefar på 36 år var død i kreft, og noen eldre var døde i corona.

Men også noen nye var kommet til. Det var gledelig å se at Gonzalo var i mye bedre form og at diabetesen var kommet mer under kontroll. De kjente imidlertid på at de ikke strakk helt til i arbeidet. Etter at Joel Vera sluttet som medarbeider ved forrige årsskifte, ble det mer ansvar på dem som var igjen.

De nevnte flere ganger at de skulle hatt mer tid til bibelundervisning. Dette er noe som absolutt må prioriteres framover, mente de, ellers vil de som er nye på veien lett føres vill. Åndskampen er den samme enten en er i Bolivia eller i Norge.

FORSAMLINGSHUSET

Det var stor glede over å kunne samles i eget lokale. Nå mangler det bare fliser på gulvet, gips og maling på en del vegger i første etasje og pussing av yttervegger, før en kan begynne å utstyre bygget med inventar. Andre etasje er på det nærmeste ferdig.

Tanken er at René og kona kan overnatte der

i helgene, og slik få bedre anledning til å være sammen med medlemmene over tid.

Bygget har så langt kostet ca. 700 000 kroner med tomt. Og en regner ikke med å bevilge mer penger til selve byggingen. Det som gjenstår av «finpuss» og inventar vil de enten dekke selv, med egeninnsats, gaver og kollekter, eller det vil gis fra misjonen litt etter litt, over driftsbudsjettet. I tiden framover vil det gå mest til lønninger og trykking av litteratur.

For 2023 har Landsstyret bevilget en driftsramme på 73 900 USD for begge land sett under ett. Det tilsvarer ca. 700 000 kroner dersom dollarkursen normaliserer seg noe.

NY MEDARBEIDER

Landsstyret har vedtatt å ansette Juan Pablo Rosado på prøve som evangelist i tre måneder i inntil 50 % stilling fra 1. januar i år.

Juan Pablo har vært med på møter i Såmannen siden godkjenningen i 2017. Han har ofte hatt med seg litteratur og traktater på sykehus- og fengselsbesøk og har også talt på en del møter. For noen år siden var han student ved det teologiske seminaret til NLM i Arequipa, men har siden den gang arbeidet i ulike private foretak. Nå driver han med hydroponisk produksjon av løk, selleri og salat i forskjellige sorter på taket av blokka der han bor. Dette er en deltidsbeskjeftigelse. Tanken har vært å tilby et renere produkt. Produksjonsmetoden går ut på at plantene står med røttene sine i vann i stedet for i jord. Men ettersom de fleste må velge produkt «etter lommeboka», har det nok ikke gitt den store avkastningen så langt.

Ansettelsen av Juan Pablo håper vi vil minske arbeidsbyrden på de andre, spesielt for René sitt vedkommende. Han har det

siste året, etter at Joel Vera sluttet i tjenesten, hatt ansvaret for to forsamlinger, vært på mange husbesøk og blitt mye etterspurt som familierådgiver. I tillegg har han tatt del i oversettelsen av den lille husandaktsboken til quechua sammen med Rafael.

UROLIGHETER

Det var noen uroligheter, med streik og veiblokkeringer, da Liv Jorunn og Martin reiste tilbake til Norge 7. november. Men de kom seg trygt av gårde. Marit og Ingar ble værende ennå tre uker til for videre møter og undervisning, samtaler og planlegging av arbeidet framover.

Både Peru og Bolivia opplever politisk uro, noe som har økt siden vi var ute. I begge land skyldes det ulikt syn på hvilken kurs som skal følges. Som i tidligere rapporter, blåser det en rød vind over store deler av det sør-amerikanske kontinentet, og det blir spennende å se hvor det vil ende og om det på sikt kan begrense friheten til å drive misjon.

BESØK TIL NORGE

Landsstyret har vedtatt å invitere Carmen og Gonzalo Ascarrunz til Norge i sommer. Vi tror at et slikt besøk vil være til gjensidig glede og oppmuntring.

Tanken er at de skal besøke noen forsamlinger i NLL i mai, se møtekalenderen på side 31 for mer info.

Det er vanskelig for bolivianere å få visum til Norge. Du må gjerne være med og be om at det må ordne seg på beste måte!

JOSVA 2

AV MARTIN FJÆRE

«DOBBELT GALT»

Rahab er en av fire kvinner som er nevnt i Jesu ættetavle, (Matt 1:5). Hun var mor til Boas, han som ektet moabittkvinnen Ruth. Ruth og Boas er kong Davids oldeforeldre og dermed blir Rahab hans tippoldemor.

Utgangspunktet er veldig dårlig! Hun bor i Jeriko, byen som snart skal inntas av Guds folk. De får ordre om å slå byen med bann: «Byen og alt som er i den, skal være viet til Herren og bannlyst.» (Jos 6:17a) Alt skulle drepes der, ingen skulle spares. Det er det katastrofale ved å bli rammet av Guds endelige dom. Da finnes det ikke lenger noen barmhjertighet.

Seinere i Josva-boka kan vi lese: «Og de slo med bann alt som var i byen. Både menn og kvinner, både unge og gamle, storfe og småfe og esler slo de med sverdets egg.» (Jos 6:21) De israelittiske soldatene hadde heller ikke noe valg når de var redskap for Guds dom, det var livsfarlig for dem å spare noe eller noen. Akan prøvde det og måtte, sammen med sin familie, bøte med livet (Jos 7).

Rahab tilhører Jeriko og folket som er under Guds vrede. Ganske snart kommer dommen over dem, hun er ille ute!

Ja, faktisk er det verre med henne enn med mange andre i den dødsdømte byen. Hun er en skjøge, en prostituert, og hun driver antagelig et vertshus som samtidig fungerer som bordell. Så mørkt, så håpløst, rett før Guds dom!

Våre nordiske land, våre folk har vendt Gud ryggen. Den ene ugudelige lov innføres etter den andre. Det går mot slutten slik som med

Jeriko på Josvas tid! Folkene er under Guds vrede og forbannelse, dommen må snart komme. Mange, mange mennesker lever bortimot slik som skjøgen Rahab. Enten i et vilt liv med forskjellige partnere hver uke, eller i forfinede former for hor, slik som samboerskap og ekteskapelig omgang før ekteskapet.

Er det noe som kan berge slike «Rahab'ere» i dag, i vårt Jeriko? Er det noe som kan berge de skjulte «Rahab'ere» - de som driver på samme måten skjult i sitt hjerte, skjult bak sin dataskjerm?

Mange kristne tenker som følgende: Det som mangler er at menneskene ikke vet at Gud er glad i dem og at Gud elsker dem. Derfor er det vanlig med klistremerker, skilt og plakater hvor det står: «Gud elsker deg», «Gud bryr seg om deg», «Gud er glad i deg» osv.

Og det er sant, men du må si en ting til:

«Du menneske som er elsket av Gud, du har Guds vrede hengende over deg så lenge du ikke er omvendt og frelst. Du menneske som har en Gud som elsket deg så høyt at han gav sin egen sønn for deg, du er fortapt og du går mot helvete hvis du ikke blir frelst ved Guds kjærlighet!

Du menneske som har en Gud som har brydd seg om deg fra før verden var skapt, du må bli frelst fra hans hellige vrede over dine synder før det er for sent. Omvend deg! Den kjærlige Gud kaller og vil flytte deg fra sin vrede og over til den nåde, frelse, velbehag han har gitt deg ved sin Sønn!

Men før det har skjedd er du i den ytterste fare, og det går evig galt om du dør i den

stillingen!»

FRYKTEN FOR HERREN OG HANS FOLK

«Og hun sa til dem: Jeg vet at Herren har gitt dere dette landet. Nå er det kommet over oss en redsel for dere. Alle som bor i landet forgår av frykt for dere. For vi har hørt hvordan Herren tørket ut vannet i Rødehavet foran dere da dere drog ut av Egypt, og vi har hørt hva dere gjorde med begge amorittkongene på den andre siden av Jordan, Sihon og Og, som dere slo med bann. Da vi hørte det, ble vårt hjerte fullt av angst, og nå er det ingen som våger å møte dere. For Herren deres Gud, han er Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede.» (Jos 2:9-11)

Det er en ganske annen holdning til Gud og Guds folk enn det vi strever etter i våre dager. Rahab og Jeriko tør ikke møte Guds folk, for da møter de samtidig Gud. De tør ikke møte Guds folk, for de sparer ikke det som Gud har satt under bann, de sparer ikke det som Gud har felt dommen over.

Denne redselen for Gud og Guds folk prøver vi i våre dager å få bort mest mulig av. Det gjelder å være så lik Jeriko og innbyggerne der som mulig. Det gjelder fremfor alt at ikke noen blir skremt og lei seg.

Men det hjelper ikke når Gud har felt dommen, det hjelper ikke når Gud har kalt noe synd, da må mennesker få vite det. Selv om dommen ikke kommer umiddelbart, så kommer den!

Det er i alle fall noe av redningen for Rahab. Hun vet at hun tilhører det folk som snart rammes av Guds dom. Hun vet og erkjenner at Herren er Gud og at Jerikos innbyggere har ham

imot seg: «Da vi hørte det, ble vårt hjerte fullt av angst, og nå er det ingen som våger å møte dere. For Herren deres Gud, han er Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede.»

Det må alle vite som lever i synd og forsvarer synd. Du har den kjærlige, elskende Guds vrede over deg så lenge du ikke blir omvendt og frelst!

Men Rahab blir frelst, Rahab blir berget, og hun blir en viktig person i Guds frelses-historiske planer. Enda det var dobbelt galt med henne! Rahab bruker JHVH navnet på Gud. Løftets og paktens Gud. Selv om hun skjelder for det hun har hørt om dette folket og om denne Gud, så er det tent et håp:

Denne Gud har et folk som han har gitt løfter til og opprettet pakt med. Denne Gud som ikke er til å møte for et menneske fra Jeriko, han har et folk som han kaller sitt folk, et folk han vedkjenner seg, som han har inngått pakt med og som han har gitt umåtelig store løfter til. JHVH – løftets og paktens Gud.

«Lov meg da og sverg ved Herren, at fordi

jeg har vist barmhjertighet mot dere, så skal også dere vise barmhjertighet mot min fars hus. Gi meg et sikkert tegn på at dere vil la min far og min mor og mine brødre og mine søstre og alle som hører dem til, få leve, og frelse vårt liv fra døden!» (Jos 2:11-13)

Her er ingen protester på Guds råd og planer, men et rop om nåde og barmhjertighet slik tippoldebarnet hennes seinere skulle rope:

«Vær meg nådig, Gud, i din miskunnhet! Utslett mine overtredelser etter din store barmhjertighet! Tvertt meg vel, så jeg blir fri for misgjerning, og rens meg fra min synd! For mine overtredelser kjenner jeg, og min synd står alltid for meg. Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne, har jeg gjort – for at du skal være rettferdig når du taler, være ren når du dømmer.» (Sal 51:3-9)

David hadde et mye større lys i Guds råd og et mye dypere kjennskap til JHVVH. Men det var dobbelt galt med ham også. Han var verre stilt enn de fleste i Jerusalem. Hor og mord.

«GI MEG ET SIKKERT TEGN» (v 12)

«Når vi kommer inn i landet, skal du binde denne skarlagensrøde snoren i vinduet som du firte oss ned fra ...»

Vi tenker nok ofte på den røde snoren i vinduet som blodets tegn. Og det er i sannhet et sikkert tegn. Jesu blod renser fra all synd, og selv om syndene er «røde som skarlagen», skal de bli som den hvite ull.» (Jes 1:18b)

Men her ser vi også at skarlagensfargen ofte er forbundet med synden og verden. I Åp 12 blir Satan beskrevet som en ildrød drage. Antikrist blir i Åp 17 beskrevet som et skarlagensrødt dyr. Ridende på «Dyret» sitter «Skjøgen Babylon» kledd i purpur og skarlagen. Det er syndens opphav og syndens

herskere. Det er synden i all sin gru og i sin skrikende røde farge.

Finnes det et sikkert tegn for det mennesket som selv er skarlagensfarget for Gud? Med synder røde som purpur og skarlagen? Ja, nettopp Ham, som «ble gjort til synd for oss», for at vi skal stå rettferdige for Gud. Han er et sikkert tegn! Han ble gjort til dine skarlagensrøde synder. De ble flyttet over på ham – bort fra deg! Han er et sikkert tegn!

Rahab fikk løfte fra speiderne om at «tegnet», den skarlagensrøde snoren, skulle berge henne og alle i hennes hus. Løftet ble gitt i form av ord. Og det var disse ord hun hadde å forholde seg til, helt frem til dommens dag i Jeriko.

Slik er løftet om ditt «tegn» Jesus Kristus, gitt deg i form av Bibelens ord. Det skal du holde fast på til dommens dag. Da skal det vise seg at «tegnet» holder. For har Gud først «gjort sin Sønn til synd for oss, for at vi i ham skal stå rettferdige for Gud», så vil han ikke siden dømme den som tar sin tilflukt til dette løftet. Kristus tok hele dommen for skarlagensfargen, synden, som har gjennomtrengt alt ditt eget. Også for deg som det er «dobbelt» galt med, slik som med Rahab. Jesu, hans sønns blod, renser fra all synd.

Så vil jeg avslutningsvis be deg å overveie hvorfor speiderne var løst fra eden dersom Rahab røpet deres ærend, (v.14 og v.20). Hvorfor ville hun gå glipp av tegnets og løftets utfrielse dersom hun røpet speidernes ærend?

En ledetråd: Hvem har Rahab fra nå av strid med og hvem har hun fra nå av fred med?

«Min elskede er hvit og rød, utmerket framfor ti tusen.» (Høys 5:10)

L&E

MØTEKALENDER

MARS

17. - 19. Elverum, Engerdal og Rena
Lars Fossdal

19. Fossnes*
Bjarne Gjuvsland

23. - 26. Tørvikbygd

24. - 26. Nærbø
Eivind Gjerde

24. - 26. Fossnes, konf. undervisning
John Peder Samdal

26. Østre Kvelde
Asbjørn Fosslí

APRIL

1. - 4. Påskeleir for ungdom, Ersdaltun
*Per Bergene Holm, Eivind Gjerde,
Sigurd Brennsæter*

1. - 2. Årnes
Asbjørn Fosslí

2. Fossnes*
Jan Eirik Berre

6. - 9. Byske (Sverige)
Martin Fjære

6. - 9. Påskemøter Fossnes/Østre Kvelde
Per Bergene Holm

9. - 10. Påskemøter Randaberg
Steinar Guddal og John Peder Samdal

14. - 16. Elverum, Engerdal, Rena
Lars Fredrik Ellingsen

16. Fossnes*
Paul André Bergene Holm

20. - 22. Forkynnerseminar
Per Bergene Holm

22. - 23. Langli
Martin Fjære

28. - 30. Fossnes, konf. undervisning
Martin Fjære

30. Steinsdalen
Finn Indrebø

30. Fossnes
Martin Fjære

MAI

6. - 7. Årnes
Per Bergene Holm

7. Fossnes*
Tommy Bjelke Andersen

10. Mosvik
Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

14. Fossnes
Sigurd Brennsæter

18. Steinsdalen (misjonsmøte)
Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

18. - 21. Nybro (Sverige)
Per Bergene Holm

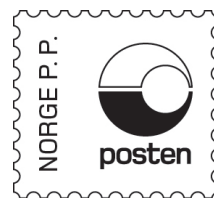
21. Skjæveland (misjonsmøte)
Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

21. Konfirmasjonsmøte Fossnes*
John Peder Samdal

22. Sira (misjonsmøte)
Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

24. Fossnes (misjonsmøte)
Gonzalo Ascarrunz, Ingar Gangås

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no
Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

GRÅT OVER DERE SELV

AV LARS ERITSLAND

«En stor mengde av folket fulgte med ham. Blant dem var noen kvinner, som slo seg for brystet og gråt over ham. Men Jesus vendte seg om til dem og sa: Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og deres barn. For se, dager kommer da de skal si: Salige er de ufruktbare, de morsliv som ikke har født, og de bryst som ikke har gitt die. Da skal de begynne å si til fjellene: Fall over oss! – og til haugene: Skjul oss! For gjør de slikt med det grønne treet, hva skal så skje med det tørre?» (Luk 23:27-28)

Nylig ropte Jerusalems menn: «Hans blod komme over oss og våre barn!» I blindt, hatefullt overmøte stilte de både seg selv og sine barn fram som kausjonister for den urettferdige dommen over Jesus.

Nå ber Jesus Jerusalems kvinner: «Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og deres barn.» Han så at Jerusalems menn skulle få sitt lettsindige ønske oppfylt i forferdelig mål. Og mange av de kvinner som nå gikk og gråt skulle få oppleve de samme med sine barn. Selv hadde Jesus grått over Jerusalem ved dette synet da han for noen dager siden red inn i byen. Nå ber han: «Gråt over dere selv!»

Ennå er tid til anger og bot.

Også til oss sier han det samme. Fordypelsen i vår Frelasers lidelser må gjerne kalle tårene fram. Men han ber oss ikke om vår medlidenhet. Han ber oss om å gjøre bot. «Gråt over dere selv!» Se din store synd, sørg over den og vend om! Bare på den måten kan Jesu lidelse bli til velsignelse.

Dommen over Jesus er et forvarsel om den store dom. «For gjør de slikt med det grønne treet, hva skal så skje med det tørre?» Har Gud tillatt at slik lidelse gikk over den rene og hellige, hvordan skal det da gå med syndere som forkaster ham? Også over oss kommer dommen. Etter nådetiden kommer domstiden. Etter besøkelsestiden kommer hjemsøkelsestiden hvis vi ikke benytter den rett. Da er det forgierves å be hauger og fjell om skjul for Guds vrede. Det er bare ett skjul for vreden, og det er ham, Guds lam, som tok vredesdommen for oss for å kunne skjule oss i seg på dommens dag. Den som forkaster ham, vil måtte møte alene med sin synd i dommen.

Lykkelig er den som i tide lærer å sørge over sine synder og som tar imot Frelseren i tro.

Fra *For vår skyld*,
Indremisjonsforlaget, Oslo 1960